

VISSCHER DIE STEEDS MET LEEGE HANDEN HUISWAARTS KEERT 221

Het pasgeboren kalf was intusschen een volwassen stier geworden.

„Ik schreeuwde dat je mij helpen zoudt met het schepnet, want ik kon hem er niet inkrijgen, wou hem toen maar grijpen, doch hij ging als 'n bezetene tekeer en als spinrag brak het ijzersterke snoer. Zelfs de hengel ging midden door”.

Van de vischpartij was de aardigheid nu glad af. Het was een zielig gezicht zooals de kapitein daar over de weide liep met de gebroken hengelresten; het was eenvoudig geen gezicht. Van zijn martiale houding was niets gebleven. Wijzend ook op mijn gehavend tuig, zei ik meewarig: zóó is het niet dat overwinnaars wederkeeren. Maar daarom nog niet getreurd. Maar gauw naar huis om verslag uit te brengen en onzen troost te zoeken in wat mijn vrouw ons bieden zal.

Hij keek op zijn horloge — het is al veel later dan ik dacht, heb vanavond ook nog een wet-houdersvergadering. Ja, man, men kan wat beleven.

Ik ben intusschen best tevreden, ik zag een fuut met vier jongen, twee op den rug van de moeder gezeten en twee tegen haar aan gedrukt.

„De futen kunnen voor mijn part naar den bl loopen”.

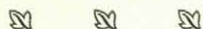
Zwemmen, bedoel je zeker, want weet je wel dat een fuut nooit loopt; ze doet nooit iets anders dan zwemmen en drijven, ze slaapt op 't water rustend.

En ik zag een koppel van vijftien patrijzen. „Kunnen aan het zelfde adres zich vervoegen”, „en je kunt zelf ook”; houd maar op, zei ik, een verstandig man heeft aan een half woord genoeg. Ik kan het toch niet helpen dat die snoek sterker dan jouw hengel was. „Nee, maar om me nu ook voor den gek te houden. Ik had er wat voor over gehad hem in mijn net te hebben. Zoo'n kop”. De kop groeide nog steeds zienderoogen.

Nu, kom maar gauw eens terug, zei ik vriendelijk bij het afscheid. Ik keek hem na terwijl hij met gebogen hoofd naar Doesburg toog. Een dienaar van den heiligen Hermandad ging eenige dagen later ter vischvangst naar het „lamme water”. Met een snoek van meer dan zestien pond, een monster, door welks keel een waterhoentje glad naar binnen glijdt, is hij als een overwinnaar huiswaarts gegaan. Kleine mosplantjes zag ik op zijn ouden kop gegroeid. Als het waar is, wat kenners beweren, dat een snoek als de bekende schrok uit het kinderversje, van den honger niet slapen kan, als hij niet zijn eigen gewicht aan voedsel verzwolgen heeft, dan is de opruiming van dit exemplaar een verruiming voor wat daar spartelt en dartelt in het stille water, waardoor eens onze oude IJssel liep.

Keppel.

M. J. F. SCHÖNFELD.

NOVEMBER.

Na de geweldige trekdrukke van de tweede helft van October begint er in November gaandeweg rust en stabiliteit te komen in de vogelbevolking. Heelemaal rustig wordt het nooit en we kunnen nog voor groote verrassingen komen te staan. Wie echter een vast gebied bekijkt, dag aan dag, merkt al spoedig iets van een vaste bevolking, zelfs van een soort van urentabel. In mijn tuin hebben heggemus en winterkoning zich weer gevestigd. Er is ook een vinkenpaar en op gezette tijden komen de meezen op tournee, nog niet de echte winterzwermen, maar stelletjes van twee of drie. Behalve koolmeezen zijn dat ook de glanskopmeesjes, de mooiste, vlugste, aardigste van alle meezen. In vorige jaren kwamen die strijk en zet op de hennepnetels en fladderden daar alleraardigst om de nootjes uit de stekelige kelken te bemachtigen. In een onbewaakt oogenblik heeft de tuinman dit jaar het perk voor mijn raam gezuiverd en nu kwamen de glanskoppen tevergeefs en zochten nog heel ernstig den hoek af. De gedachte lag voor de hand, dat ze zich van 't vorig jaar die hennepnetels nog herinnerden. Ik ga nu stoutweg weer hennepnetels zaaien op die plek.

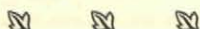
Let nu ook op het winterkleed van musschen, spreeuwen, vinken, groenvinken. Er is aan die gewone vogels nog zoo veel plezier te beleven. De manvink heeft nu niet meer het prachtig

blauwe kopje met de pikzwarte voorhoofdsvlek, maar een breede vale middenstreep over den schedel. Straks, in Februari moeten we er op letten, dat sommige die middenstreep veel eerder kwijt raken dan andere, wel een ouderdomskwestie.

De paddestoelentijd raakt op zijn einde. Wij moeten elkaar nog eens wat meer vertellen van de resultaten van ons onderzoek. Hoe staat het met onze kennis van de verspreiding der paddestoelen in ons land? Van der Lek verschaft ons in zijn boek al wel eenige gegevens. We kunnen er wel eens werk van maken om die te bevestigen en uit te breiden. Omtrent de Aardsterren zijn we goed op de hoogte, dank zij de fraaie studies van van Eyndhoven, pas verschenen in de Mededeelingen van de Nederlandsche Mycologische Vereeniging. Er is werkelijk een groot verschil tusschen de paddestoelflora van de duinen en die van Nederland beoosten de Utrechtsche Vecht en bezuiden de Maas. Bij een wandeling in ons natuurmonument Veluwezoom werd ik getroffen door de groote menigte van de Sponszwam (*Sparassis crispa*) de vele *Volvaria gloiocephala* en vooral de menigte van de Roodgordelsteel (*Cortinarius armillatus*) en de Bruingordel (*C. pholideus*), allemaal prachtige dingen, die we hier in het Kennemerduin weinig of niet te zien krijgen. Daar staat weer tegenover dat we dien Oosthoek verre slaan met onze Aardsterren. Hebben bezoekers van de tentoonstelling in Arnhem iets omtrent deze dingen opgestoken? Let er op, welke paddestoelen de nachtvorsten en vriesdagen doorstaan.

De kille nevels strijken door de bladerlooze boomen (Niks naar hoor!) De fijne waterbelletjes verdichten zich tegen knoppen en twijgen en het water gudst eindelijk langs de stammen omhoog. Wij willen nog altijd graag weten, hoeveel water er op deze manier in den bodem komt, want dit is „neerslag”, waar de regenmeters ons niets van vertellen. Vernuftige jongelui kunnen er wel wat op bedenken, om onderaan een gunstig gevormden beukenstam zoo'n stroom op te vangen en te meten. En dan weer het Westen van ons land vergelijken met het Oosten. Het bedrag, dat de dauw levert, kunnen we het best te weten komen door weging. Allemaal heel aardige en leerzame bezigheid. Ons klimaat is nadere beschouwing overwaard en dan niet alleen het klimaat van het heele land, maar vooral dat van de onderdeelen er van. Eigenlijk moest ik een goed voorbeeld geven en een studie maken van het klimaat van Thijsses's Hof.

JAC. P. TH.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Zwarte Kraai. Onder de nieuwe Vogelwet 1937 is de beruchte Zwarte Lijst ingekrompen tot een tweetal: de Huismus en de Zwarte Kraai. Voor de andere klanten van de Zwarte Lijst, met nog een paar soorten er bij is de beschikking getroffen, dat hun, bij gebleken noodzakelijkheid plaatselijk en tijdelijk de bescherming kan worden onthouden. Spreeuw, kokmeeuw, zilvermeeuw en mantelmeeuw zijn de nieuwelingen in deze rubriek. De ringmusch is nu beschermd, maar zal nog wel menigmaal moeten sneuvelen tegelijk met de huismus. De mantelmeeuw wordt zeer terecht over één kam geschoren met de zilvermeeuw. Maar hoe zal het gaan met onze zeldzame broeder, de Kleine Mantelmeeuw? De praktijk moet het leeren.

Sperwer, Vlaamsche Gaai en Ekster genieten dus nu voorwaardelijke bescherming, de Bonte Kraai ook. Wat nu de Zwarte Kraai betreft zou ik de vraag willen stellen, of die toch liever ook ingedeeld moest worden bij de voorwaardelijk beschermden. Weten wij wel genoeg van het voorkomen van die vogel? In sommige streken van ons land is hij bepaald zeldzaam, in andere een overlast. Dat is dus juist hetzelfde geval als met de ekster, die ook voorwaardelijke bescherming geniet. Veel doet het er niet toe en anders komt die ongelukkige huismus ook zoo heelmaal alleen op de schandpaal. Niet, dat hij zich er iets van zou aantrekken. Hoe staat het eigenlijk met de vogelbestrijding?

T.

De vriendelijke Kiekendief. In het eind van Juli logeerde ik in het hotel „Californië” op Texel. Dat ligt heel prettig voor wie op zijn gemak eens kennis wil maken met de interessante Bleekervallei en de prachtige duinen daar om heen. Het is de strook tusschen strandpaal 15 en strandpaal 17; het gebied van de roode duinroosjes en den allerweelderigsten kamperfoeliegroei. Ik was gewoon 's morgens in de vroege dwars door 't duin naar zee te loopen, een kwartiertje gaans, dus voor den natuurvriend een uur heen en terug. Strijk en zet kwam ik dan